

DE MOORD
OP
SINTERKLAAS

Speciaal Rechercheur Chau

#9

DE MOORD OP SINTERKLAAS

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

Politieroman

Cozy Crime

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

T*ien dagen voor Sinterklaasdag, vrijdag, zit het team van commissaris Sam de Bruin aan de grote stamtafel van De Drie Kronen, voor een einde dag borrel, en het begin van het weekend. De Bruin heft zijn glas, en heeft een boodschap.*

“Proost, mensen. Op een mooi weekend. Het is lang geleden dat we een echt vrij weekend voor de boeg hadden, dus laten we er maar van genieten. Wel bijzonder trouwens, om daar drie Sinterklazen bij elkaar aan tafel te zien zitten.” Jack reageerde daar op.

“Dat heet hulpsinterklaas, baas. Anders verstoort je het geloof in Sinterklaas, bij de jonge kinderen. We hebben er trouwens vier rondlopen in het dorp, dus we missen er hier nog één.” Toen had de Bruin nog een andere vraag.

“En zijn er dan ook hulp Zwarte Pieten? Ik zie er trouwens geen één?” Daar kwam een antwoord op wat De Bruin nog meer verraste.

“Dat is weer een ander verhaal. Bij de aankomst van Sinterklaas zijn er natuurlijk heel veel Zwarte Pieten, al noemen we die tegenwoordig anders, en zijn ze niet meer zo zwart. Daar zit een heel verhaal achter, dus dat moeten we maar even voor later bewaren. In ieder geval wordt in dit dorp, bij huisbezoeken, geen gebruik meer gemaakt van Zwarte Pieten, wat dus de reden is dat je deze hulpsinterklazen hier zonder de bekende hulpjes ziet zitten.”

De Bruin lachte er maar bij, toen zijn telefoon ging. Hij stapte even van tafel, en liep naar buiten, vanwege het lawaai in de kroeg.

Een paar minuten later kwam hij de kroeg weer binnen, en keek, voordat hij weer aan de stamtafel plaatsnam even snel naar de tafel met de drie Sinterklazen, die er alle drie nog zaten. De Bruin nam weer plaats aan de stamtafel, en zorgde ervoor dat iedereen even de hoofden wat dichtër naar elkaar stak. Hij richtte zich eerst tot Jack.

“Nou, Jack, ik weet waar de vierde Sinterklaas is, maar dat zorgt er wel voor dat we ons vrije weekend weer eens op onze buik kunnen schrijven. Door wat ik inmiddels weet moeten we nu snel handelen. Susan, zie je die drie hulpsinterklazen, daar aan dat tafeltje?” Hij zag Susan knikken, dus ging hij snel verder. “Neem Jim met je mee, en zet je aan hun tafeltje. Vraag ze eerst voor wie dat vierde glas bier bedoeld is, en vertel ze dan dat ze straks opgehaald worden, voor een gesprek op het bureau.

Dan regel je dat vervoer, en op het bureau ga je maar met ze naar de kantine, tot Jack en ik terug zijn, of tot nader order. Jullie hebben natuurlijk al begrepen dat we weer met een moord zitten, maar zoals ik al zei moeten we nu snel handelen, dus krijgen jullie de details later, Susan. Gaan jullie maar.” Susan en Jim stonden op van de tafel, en De Bruin richtte zich direct tot de overgebleven manschappen aan tafel.

“Goed, mannen. Sinterklaas is vermoord. Nooit gedacht dat ik deze woorden eens zou spreken, en nu moet ik, dankzij Jack, zelfs zeggen dat ik niet weet of het Sinterklaas echt is, of een hulpsinterklaas.” Er werd nu een beetje gegniffeld aan tafel, maar Jack bracht iedereen weer snel tot bezinning.

“Hey mensen, weten jullie wie één van de vier hulpsinterklazen in dit dorp is? Pieter Malenstein, de schilder.” Alle ogen gingen direct naar de bar, waar ze inderdaad de schilder niet zagen zitten, terwijl zijn twee maatjes, Koen Vos, de garagehouder en tankstation eigenaar, en Barry van Eik, de boekhandelaar, wel aanwezig bleken te zijn. De Bruin ging weer verder.

“Nou, dan moet Pieter daar dus aan tafel zitten, want als hij het slachtoffer was geweest, dan had ik dit zeker al vernomen.” Jack interrumppeerde weer.

“Nou, De Bruin, aan die tafel zit geen schilder, vermoemd als hulpsinterklaas, dat kan ik je al wel vertellen. Kijk maar naar hun voeten. Geen van die drie heeft maat 47, waar onze Pieter om bekend staat.” De Bruin kreeg steeds meer haast.

“Scherp opgemerkt, Jack, je hebt gelijk. Reden te meer nu de vaart erin te zetten. Het slachtoffer is gevonden op het bordes van ons gemeentehuis, hier aan de andere kant van het plein. Daar gaan Jack, Peter en ik, nu heen. Jack, bel even naar het bureau voor een paar ondersteunende agenten. Sam, Fred, jullie gaan naar het bureau, en begint met jullie expertise, het bekijken van camerabeelden. Op het marktplein hangen tegenwoordig de nodige camera's, dus doe je best.

Overigens, zal ik zo snel mogelijk het systeem voeden, zodra wij alle details hebben gekregen.” En daar was Jack weer.

“En hoe zit het met Chau en Meow? We mochten Chau toch uit haar studie halen, bij een nieuwe moordzaak? En Meow zien wij tegenwoordig toch ook als een volwaardig lid van ons team?” De Bruin glimlachte, en kwam met zijn antwoord.

“Je hebt gelijk, Jack, maar toch wil ik daar nog even mee wachten. Ik wil eerst naar het plaats delict, en van de dokter en Harry horen. Daarna besluiten we wat te doen met Chau en Meow. We moeten wel doordacht te werk gaan, als we besluiten dat ze haar studie dient te onderbreken. Ik weet natuurlijk ook dat als we haar de keuze laten, haar antwoord nu al bekend is. Laten we nu maar snel gaan, mannen.”

Enmaal bij het bordes van het gemeentehuis aangekomen, was daar de eerste verrassing al merkbaar. Chau en Meow waren al aanwezig, en stonden samen met de burgemeester en de hoofdcommissaris onderaan de trappen van het bordes.

De dokter kwam daar net naar beneden gelopen, dus ging De Bruin eerst op hem af. Paulus de Graaf, de dokter, nam direct het woord.

“Een vervelende zaak gaat dit worden, wat ik je brom, maar ik hoop natuurlijk dat ik het mis zal hebben. In ieder geval is de doodsoorzaak niet zo moeilijk; één messteek, recht door het hart. De arme man moet op slag dood geweest zijn, maar wie het is, weten we nog niet, ook al zou je gewoon kunnen zeggen dat het Sinterklaas betreft.” Daar had de Bruin even een reactie op.

“Ja, maar het kan ook een hulpsinterklaas zijn, heb ik gehoord. Twee vragen, Paulus. Kun je al iets zeggen over het tijdstip van overlijden? En de tweede vraag; denk je dat hij ook is vermoord op de plek waar hij is gevonden? Het is nogal een rare plaats, en mijn eerste gedachte ging uit naar een soort boodschap van de dader.” De dokter was onder de indruk van de snelle gedachten van de commissaris.

“Heel goed, De Bruin. Het slachtoffer is zeker niet hier vermoord, maar daar moet je verder Harry maar naar vragen, want die blijkt daar al iets op te zeggen te hebben.

Het tijdstip van overlijden schat ik, voorlopig, op zo'n tien tot twaalf uur geleden, dus, tussen zes en acht uur vanmorgen. Later hoor je daar meer over. Nog even dit, en dan heb je alles van mij, voorlopig. Het slachtoffer is naar mijn mening wel erg jong, om voor Sinterklaas te spelen. Ik schat hem op niet veel ouder dan zo'n twintig jaar. Hij heeft ook nog geen handenarbeid gedaan, want zijn handen en vingers zijn als die van een schooljongen, of student. Dat was het dus, wat mij betreft, ik groet jullie.” En, zoals gebruikelijk, weg was hij. Harry, de leider van het forensisch team en het lab, was blijkbaar nog niet klaar, dus richtte De Bruin zich eerst tot Chau, en haar gezelschap.

“Zo, SR, jij hebt er ook weer geen gras over laten groeien. Hoe komt het dat jij en Meow hier nu zelfs eerder zijn dan wij?” Er toonde zich een lichte bloos op de wangen van Chau, maar ze hoefde niet direct te antwoorden.

Dat deed namelijk de burgemeester, die daarvoor eerst even heel snel de beide uiteinden van zijn snor met zijn vingertoppen had gekruld.

“Ja, dat heb ik veroorzaakt, Commissaris. Zodra ik hoorde van deze onverkwikkelijke gebeurtenis op ons gemeentebordes, heb ik zonder na te denken, de politieacademie gebeld, en heb gevraagd Chau naar hier te sturen. Ik kreeg echter te horen dat zij al thuis zou moeten zijn, omdat de lessen op vrijdag al om drie uur afgelopen zijn. Toen heeft de hoofdcommissaris naar haar huis gebeld, en kreeg haar inderdaad aan de telefoon. De hoofdcommissaris was toevallig bij mij op kantoor, toen de gemeentebode mijn kantoor binnenliep, en meldde dat hij bij het naar huis gaan, het slachtoffer had gevonden. Onze telefoontjes hebben wij zelfs gepleegd, voordat wij zelf ogenschouw zijn gaan nemen, vandaar dat Chau en Meow hier al vóór jullie aanwezig waren.” De Bruin vond het allemaal wel best, en wilde verder.

Nu kwam Harry echter van de trappen gelopen. Ook hij begon direct met zijn rapportage.

“Wat mij betreft is het allemaal redelijk duidelijk. Het moordwapen is niet aangetroffen, maar toch kan ik je al wel vertellen dat dit waarschijnlijk een soort broodmes betreft. De wond laat duidelijk een kartelvorm zien, zoals je die ziet bij een broodmes. De dokter moet later maar aangeven of de diepte van de wond dit mogelijk zou kunnen bevestigen. Verder is het honderd procent zeker dat het slachtoffer niet op de vindplaats is vermoord, dit om diverse redenen. Allereerst geen bloed op het bordes. Het slachtoffer is duidelijk gewoon op zijn rug op het bordes neergelegd. Ook moet dit na zessen zijn gebeurd, dus nog niet zo lang geleden. Om vijf uur is het hier op vrijdag, normaal gesproken, oefening stofwolk, en gaat iedereen op tijd naar huis, om van het weekend te gaan genieten. Bovendien moet de man hier in het donker zijn neergelegd, ruim na vijf uur, anders was hij natuurlijk al veel eerder door iemand gevonden, of hadden voorbijgangers iets gezien. Dan nog de laatste bevinding van hier.

Het Sinterklaaspak wat het slachtoffer draagt, is duidelijk een maat of drie, vier te groot voor hem, zo ook de schoenen. Die schoenen zijn zelfs van maatje 47, dus dat geeft misschien later nog wel aanknopingspunten voor jullie onderzoek. Verder hoor je van mij, nadat wij alles nog eens gecheckt hebben in het lab. Als er verder geen vragen zijn, ga ik daar nu graag snel naartoe. Ik had eigenlijk nog een verjaardagsfeestje vanavond, vanwege de verjaardag van mijn vrouw, dus jullie zullen misschien begrijpen dat ik weer snel verder wil.” De Bruin was kort maar krachtig.

“Oh, wat vervelend nu weer. Natuurlijk, Harry, ga, en geef je taken vandaag zo snel mogelijk door aan je assistenten, zodat je nog de nodige aandacht aan je vrouw kan schenken. Gefeliciteerd, trouwens. Ik zie je dan morgen tijdens de ochtendbriefing, om acht uur.” Toen richtte De Bruin zich even tot zijn twee grootste bazen.

“Burgemeester, Hoofdcommissaris, als jullie hier even zouden willen wachten op ons, dan gaan wij eerst het bordes op, om alles zelf in ogenschouw te nemen.

U kunt, als u dit wilt, ook naar het bureau gaan, en een kopje koffie nemen in de kantine, dan komen wij daar over niet al te lange tijd ook naartoe.” Aldus werd besloten, en liepen De Bruin, Jack, Chau, Peter en Meow de trappen van het bordes op.

Het schouwspel was duidelijk, en er bleek weinig toe te voegen aan wat de dokter en Harry hadden gerapporteerd. De Bruin gaf direct opdracht aan de aanwezige agenten, om het overschot te laten overbrengen naar de onderzoeksruimte van de dokter. Maar er was iemand, die blijkbaar meer te vertellen had, en dat was Meow. Hij begon te blaffen, en begon Chau, die hem aan de lijn had, naar beneden te trekken. Chau maakte hem los, en liet hem gaan, wetende dat als zij hem niet bij konden houden, hij regelmatig terug zou komen, om hen weer de weg te wijzen. Meow bracht de rechercheurs zo naar de parkeerplaats, achter het plein, alwaar hij tegen een auto opsprong, en hard begon te blaffen.

Chau maande hem tot stilte, en trok haar handschoenen al aan, om te kijken of de auto afgesloten was. Dit bleek niet het geval, en dus opende ze de deur, om de binnenverlichting aan te laten springen. Zo konden ze voorzichtig naar binnen kijken, terwijl Jack al aan het bellen was, naar Harry, om de auto op te laten halen voor onderzoek in de technische ruimte van het lab.

Op de achterbank van de auto was heel veel bloed zichtbaar, dus had De Bruin direct een boodschap.

“Sluit de deur maar, Chau. Deze auto moet grondig onderzocht worden, dus laten we maar geen risico nemen. Peter, blijf jij hier tot Harry’s mensen hier zijn? Daarna kun je naar de kantine op het bureau komen, voor een kopje koffie. Jack, Chau, oh, en Meow natuurlijk, wij gaan daar nu ook naartoe.

In de kantine van het bureau in Voorburg zat de tafel vol, en de koffiegeur verspreidde zich door de ruimte.

Commissaris de Bruin nam direct het woord, en verraste iedereen, met een bevinding die hij zojuist via een bericht van Harry had gekregen.

“We weten inmiddels wie ons slachtoffer is, en dit roept direct de nodige vragen op, én het maakt ook duidelijk dat we weer met een bijzondere zaak zitten. Harry wist namelijk nog meer te vertellen. Allereerst het slachtoffer. Dit betreft de één-en-twintig-jarige Bram Dullaard, student aan de hotelschool in Den Haag. In zijn vrije tijd werkt hij als hulp in de keuken van hotel Meerzicht, hier in Voorburg, aan de rand van ons dorp. De op de parkeerplaats door Meow gevonden auto, een tien jaar oude Opel Astra, staat op zijn naam geregistreerd. Over die auto later. Allereerst de zaken die inmiddels bekend zijn over het slachtoffer.

Bram Dullaard werkte ook vanmorgen vroeg in de keuken van het hotel, en deed daar de voorbereidingen voor het ontbijtbuffet. Hij begon zijn werkzaamheden om zes uur, en heeft, volgens de chef van de keuken, het hotel om acht uur verlaten. Verder nog geen nieuws daarover.

Dan de auto, daar had Harry al iets over te melden, ook al zijn ze nog lang niet klaar daarmee. Het bloed op de achterbank, en in de bagageruimte, is afkomstig van ons slachtoffer, en er zijn geen braaksporen gevonden aan de auto, er is gewoon gebruikgemaakt van de sleutels van het slachtoffer, want die staken nog in het contact. Verder bleken de deurkrukken, het stuur, versnellingspook, en dergelijke, allemaal grondig schoongeveegd te zijn. Het slachtoffer woont trouwens bij zijn vader, in Den Haag. De vader van het slachtoffer, Paul Dullaard, is ook werkzaam in hetzelfde hotel, als hoofd interne dienst. In dit hotel betekent dit, dat daaronder vallen; het schoonmaakpersoneel, de beveiliging, en het bedienend personeel, inclusief de kamermeisjes, en het deurpersoneel en parkeerbeleid.

Het slachtoffer heeft één zus, Paula, die op zichzelf woont, in Rotterdam, alwaar ook zij werkzaam is in een hotel, als receptioniste. De moeder van het gezin, ook werkzaam in weer een ander hotel in Den Haag, woont na de scheiding van de vader, twee jaar geleden, in Den Haag. Zij zal worden ingelicht door een paar collega's van ons, van het hoofdbureau in Den Haag. Onze welbekende collega, Sergeant de Wit, zal dit mede op zich nemen.

Dat was het voor wat dit betreft, voor nu. We kunnen in ieder geval vaststellen met een echte hotelfamilie te maken te hebben. Paul Dullaard blijkt inmiddels ook al naar huis te zijn, en weet waarschijnlijk nog van niets. Dat is dus het eerste bezoek wat Jack, Chau, Meow en ik, nu gaan plegen. Susan, jij ondervraagt de wachtende drie hulpsinterklazen, samen met Jim. Zorg ervoor dat je een duidelijk verhaal van ze krijgt, en vraag ze dus ook wie hun vierde kompaan is, van het vierde glas bier op tafel in de kroeg. Ik denk zomaar dat dit niet ons slachtoffer zal blijken te zijn, maar onze schilder, Pieter Malenstein. Wat we dus ook moeten weten is waar deze zich nu bevindt. Verder weet je vast zelf nog wel het één en ander te verzinnen. Voordat je ze op vrije voeten laat, dien je je er wel van te verzekeren dat de persoonlijke informatie die ze je geven, de juiste is. Peter, Sam en Fred.

Julie gaan verder met het cameraonderzoek, nu uitgebreid met de omgeving van het hotel, vanaf een uur of vijf vanmorgen, zou ik zo zeggen. Hoofdcommissaris, u wil ik vragen om een huiszoekingsbevel te regelen voor het huis van de vader van het slachtoffer, zodat wij in zijn kamer en elders wat kunnen rondsnoeffen, vandaar dat wij Meow ook meenemen. Ik zal iedereen laten weten wanneer wij weer terug op het bureau zullen zijn, zodat we dan nog even een korte briefing kunnen houden, voordat wij deze dag hopelijk kunnen afsluiten.

Burgemeester, mogelijk spreken wij u later nog. Wat mij betreft kunt u gewoon naar huis gaan, en van uw weekend gaan genieten.” Daar had de burgervader wel even iets op te zeggen.

“Ja, beste man, dank je wel, maar dit zal mij toch ook wel bezig blijven houden, vrees ik. Ik zou het daarom op prijs stellen op de hoogte gehouden te worden.” De hoofdcommissaris nam het antwoord op dit verzoek op zich.

“Natuurlijk, burgemeester. Ik zal daar hoogstpersoonlijk voor zorgen. Nu, De Bruin, jij hebt dat bevel op je telefoon, voordat je het woonadres van het slachtoffer bereikt.” En dat zorgde dat iedereen zich in beweging zette.

2.

H*et was inmiddels alweer elf uur 's avonds, toen iedereen weer in de briefingruimte aanwezig was. Ook de hoofdcommissaris was nog steeds van de partij, en die kreeg het eerste woord.*

“Mensen, het doet mij weer erg goed, te zien hoe snel en professioneel jullie allemaal weer direct van start zijn gegaan, met dit toch weer bijzondere onderzoek. Ik ben ook blij dat wij Chau weer onmiddellijk bereid hebben gevonden om haar studie aan de academie voor even te onderbreken, en Meow, nou ja, die heeft zijn kwaliteiten alweer danig en effectief bewezen.” Iedereen reageerde hierop met de gebruikelijke geluiden van tappende voeten op de vloer, maar Meow had daar geen aandacht voor. Die had het druk met het grote bot, wat de chef van de kantine hem gebracht had. Dan nam commissaris de Bruin het over van zijn grote kleine baas.

“Ja, luitjes. Daar zitten we dan weer. Een bijzondere zaak, dat kunnen we zeker zeggen. We weten al best veel, ook al kregen we de melding nog maar zo'n vier uur geleden. Toch, ook al hebben we al aardig wat bevindingen; van een mogelijk verhaal of scenario is nog geen sprake. Er is al wel iets wat ons toch enige zorgen baart. De vermissing van Pieter Malenstein, de schilder van ons dorp, en vaste bargast van onze stamkroeg, De Drie Kronen. Dit is een ernstig feit, wat vast en zeker al het hele dorp is doorgegaan. Abel en Hannie, de uitbaters van De Drie Kronen, hebben zelfs een speciaal verzoek aan onze burgemeester gericht, en de toestemming gekregen. Zij zullen de kroeg dag en nacht openhouden, tot Pieter is gevonden. Zij willen hiermee een thuishaven bieden aan eenieder die dit nodig heeft, of aan eenieder die inlichtingen kan verschaffen over de vermissing van onze schilder.

Wij zijn eigenlijk wel blij met deze geste, want dit zal de drempel voor mensen die inlichtingen kunnen verschaffen, zeker verlagen. Na deze briefing kunnen jullie allemaal naar huis, behalve Jack, Chau, en Meow. Ik wil met jullie terug naar de kroeg, en kijken of Meow misschien nog een spoor kan oppakken. Pieter is daar namelijk gisteravond, als laatste uit de kroeg vertrokken. Jullie verwachten wij hier dus weer terug, morgenochtend om acht uur.” Daar hoorden ze een kuchje, en iedereen keek direct in de richting van de hoofdcommissaris, waar het geluid vandaan leek te komen.

“Ja, uh, Commissaris, ik zou graag met jullie meegaan, straks. Deze zaak gaat mij natuurlijk ook aan het hart.” De Bruin glimlachte.

“Natuurlijk, Hoofdcommissaris, geen probleem. Dan nu, voordat wij hier allemaal weer vertrekken, de laatste nieuwtjes.

Allereerst de aandachtspunten waar we ons morgen direct mee bezig moeten gaan houden. Om te beginnen natuurlijk de vermissing van Pieter, maar daar hoop ik toch echt vanavond of vannacht nog wat verder mee te komen. Dan is daar het slachtoffer, welke uit een hotel familie komt, waarvan iedereen dus in een hotel werkzaam is, maar niet allemaal in hetzelfde hotel. Het slachtoffer was eigenlijk nog steeds in opleiding, aan de hotelschool in Den Haag. De auto van het slachtoffer wordt nog steeds onderzocht, en Harry heeft al aangegeven morgenochtend tijdens de briefing met een rapportage te komen. Ook is er nog het Sinterklaaspak wat het slachtoffer droeg, en wat een paar maten te groot bleek te zijn, voor zijn postuur. Ook daar zijn Harry's mensen in het lab mee bezig. Vanwege de maat van de schoenen zou dit best eens het pak van Pieter geweest kunnen zijn, wat het dan allemaal nog raadselachtiger zou maken. Dan over eventuele camerabeelden. Er zijn geen beelden gevonden, simpelweg omdat de camera's op het marktplein, welke gericht waren op het gemeentehuis, én de camera's op- en van de parkeerplaats allemaal, heel raadselachtig, uitstonden.

Een paar mensen van Harry zullen morgen, zodra het licht is, daar gaan onderzoeken hoe deze camera's onbruikbaar zijn gemaakt. Dit toont trouwens voor ons wel aan dat we te maken hebben met een moord met voorbedachten rade.

Bij de huiszoeking in het huis van de vader en het slachtoffer, is niets noemenswaardig gevonden, behalve één gegeven, aangedragen door de vader.

Zijn zoon, het slachtoffer dus, haatte het hele Sinterklaas gebeuren, en zou zich volgens de vader dus nooit vrijwillig verkleeden in een Sinterklaaspak. Dit zou dus weleens een boodschap van de dader betroffen kunnen hebben, evenals de vindplaats van het slachtoffer.

Dit was het, mensen. Iemand nog vragen of mededelingen?" En daar was het bekende vingertje van Chau alweer, die natuurlijk direct het woord kreeg.

"Ja, baas. Is het misschien een idee, om met Meow niet in de kroeg te beginnen, maar op de parkeerplaats, daar waar de auto van het slachtoffer heeft gestaan? Hij bracht ons immers van het bordes van het gemeentehuis, direct naar de auto, en die auto moet toch ergens vandaan gekomen zijn. Ik heb bij Harry trouwens al een deel van het Sinterklaaspak opgehaald, om straks eventueel aan Meow voor te houden, waarvandaan wij hem ook in zullen zetten. Dit zal natuurlijk uw beslissing zijn." De Bruin moest weer glimlachen.

"Nou, nou, SR, niet zo bescheiden. Natuurlijk gaan wij straks te werk volgens jouw aanwijzing. Dit is namelijk weer een geniale gedachte. Ok, mensen, jullie gaan nu je rust nemen. Hoofdcommissaris, Jack, Chau en Meow; wij gaan nu dus eerst richting de parkeerplaats."

Iedereen stond op, en vertrok, maar er bleven toch twee mensen meer achter in de briefingruimte. Susan sprak haar baas aan.

“Ja, baas. Sam en ik hebben eigenlijk geen zin om nu naar huis te gaan. Mogen wij met jullie mee?” Het antwoord op deze vraag kwam nu weer van de hoofdcommissaris.

“Ha-ha, wat een geweldige groep mensen heb jij toch, Commissaris. En Susan, natuurlijk mogen jullie mee.”

De Bruin nam het snel over van zijn grote kleine baas, want hij wilde nu echt verder. Maar daar was dan toch het vingertje van Chau weer, die nog iets te zeggen had.

“Ja, baas. Dit is eigenlijk wel mooi, dat we met een paar meer zullen zijn. Nu ken ik onze Meow natuurlijk, dus is mijn voorstel eigenlijk dat ik nu met Meow en Sam naar de parkeerplaats ga, dan kunnen jullie naar De Drie Kronen. Op dit tijdstip zijn daar nu misschien zelfs nog wel gasten binnen, en kunnen jullie mogelijk nog wat oppikken. Sam en ik zullen jullie op de hoogte houden van onze speurtocht, of eigenlijk, de speurtocht van Meow. Meow zal ook meer op zijn gemak zijn met minder mensen rondom hem, en hij voelt zich ook altijd erg op zijn gemak met Sam.”

“Nu, dat is besloten dan. Kom, Chau, Sam en Meow op naar de parkeerplaats, en de rest volgt mij naar de kroeg. Dat kleine stukje kunnen we wel lopen, trouwens.”

Het was inmiddels bijna middernacht, toen de hoofdcommissaris, de commissaris, Jack en Susan, de kroeg binnenstapten.

Het eerste wat opviel, was de drukte in de kroeg. De bar was vol bezet, met Abel op zijn gebruikelijke plaats, aan de rechterhoek van de bar. Koen Vos en Barry van Eik zaten ook op hun gebruikelijke plaats, maar zonder hun maat, Pieter, de vermiste schilder.

De stamtafel was ook nog steeds vol bezet, dus namen de rechercheurs plaats aan het kleine tafeltje in de hoek.

De hoofdcommissaris was even achtergebleven bij het tafeltje bij de ingang, waar hij zelfs de vader van Chau, en de notaris van het dorp, Timothy Daamen had waargenomen. De Bruin vond dit best, want die wilde van deze toestand gebruikmaken.

“Jack, jij en ik gaan ons tussen de gasten aan de bar begeven. Susan, probeer jij een gesprekje aan te gaan met Hannie en Fiona. Wie weet wat die nog te vertellen hebben. Ik zie dat we de hoofdcommissaris al verloren zijn aan de vader van Chau, en de notaris.”

De volgende morgen om acht uur, zat de briefingruimte weer vol. Iedereen was voorzien van koffie, thee, en donuts, en Commissaris de Bruin begon de briefing.

“Goedemorgen, mensen, goedemorgen, Hoofdcommissaris. Ik ben blij dat iedereen weer fris en op tijd aanwezig is. Voor ons, de hoofdcommissaris, Jack, Chau, Sam, Susan, Meow en mij, is het nog een latertje geworden vannacht, maar dat is het waard gebleken. Meow heeft maar weer eens zijn neus laten spreken, en heeft vermoedelijk het werkelijke plaats delict gevonden. Hij bracht Chau en Sam vanaf de parkeerplaats achter het marktplein, direct naar hotel Meerzicht, waar ons slachtoffer dus parttime werk had. Maar hij bracht onze mensen niet in het hotel, maar naar de parkeerplaats, aldaar. Deze plek wordt op dit moment onderzocht door Harry en zijn mensen, en er is inmiddels al bloed gevonden, afkomstig van het slachtoffer. Ook heeft Meow nog iets gevonden, verderop, aan de rand van het meer; het vermoedelijke moordwapen. Ook dit wordt inmiddels onderzocht in ons lab, en ook de vindplaats van het mes zal worden uitgeplozen. Het mes, overigens, is al door de chef van het hotel herkend als een mes uit de keuken.

Jack, Susan en ik, hebben nog met wat mensen in de kroeg gesproken, maar het grootste nieuws uit de kroeg kwam via de hoofdcommissaris, van de vader van Chau, die daar ook aanwezig was.

Hij vertelde namelijk aan de hoofdcommissaris, dat hij een vreemd verhaal had gehoord van zijn vrouw. Wat wil nu het geval? De moeder van Chau, en mijn vrouw, Sophie, waren gistermorgen, vroeg, aan het joggen rond het meer. Toen ze in de buurt van het hotel waren, hadden zij een schreeuw gehoord, en hadden zij een man weg zien rennen van de parkeerplaats.

Wat heel vreemd was, is dat de dames er beiden van overtuigd zijn, dat de man slechts gekleed was in een onderbroek, en dat hij zelfs op blote voeten was. Ze hebben daar direct rondgekeken, maar hebben niets vast kunnen stellen. Ze konden niet vertellen of de schreeuw van de man die wegrende was gekomen, of van iemand anders. Wel had Sophie geopperd dat de man haar aan iemand herinnerde, maar ze hadden geen echt goed zicht op de wegrennende man gehad, en ze kon er niet opkomen wie dit daadwerkelijk was geweest.

Terwijl de hoofdcommissaris dus aan tafel zat, en nadat de vader van Chau hier had vernomen van de vermissing van Pieter, de schilder, heeft hij direct Sophie gebeld. Hij vroeg haar direct of de man op de parkeerplaats mogelijk Pieter geweest zou kunnen zijn. Dit liet blijkbaar het befaamde kwartje bij mijn vrouw vallen, want ze was er plotseling zeker van dat dit Pieter betrof. Ze was plotseling zo zeker, omdat de voeten van de man haar waren opgevallen, vanwege de grote maat, maar ook was haar de manier opgevallen waarop de man zijn hoofd hield. Net als Pieter altijd doet, hield de man zijn hoofd, zelfs tijdens het rennen, naar rechts gericht. Dit alles deed haar nu beseffen dat de wegrennende man haar dus aan Pieter had doen denken.

Nu was het tijdstip dat de dames daar waren erg vroeg, misschien zelfs vóór het tijdstip van de moord. Toch moeten we hier dus aandacht aan schenken, en in ieder geval inbrengen in ons zoekstelsel. Barry en Koen, de beste vrienden van Pieter, zijn ten einde raad, en vrezende het ergste. Volgens hen zou hun vriend altijd iets van zich laten weten, als hij kon, ongeacht wat er aan de hand zou zijn.

De twee hebben zelfs besloten hun bedrijven voorlopig gesloten te houden, behalve het tankstation, waar Koen een tijdelijke kracht voor heeft ingehuurd. Barry en Koen verblijven nu dag en nacht in de kroeg, wachtend op nieuws over hun vriend, of wachtend op iets wat zij kunnen doen, om ons eventueel van dienst te zijn.

Ook Abel heeft zijn onvoorwaardelijke diensten aangeboden, en heeft daarvoor het menu van de kroeg zelfs aangepast, zodat de keuken eventueel kan worden overgenomen door zijn dochter, Fiona.

Aan de stamtafel zaten gisteravond een groep inwoners uit het dorp, die vandaag het hele dorp, en alle wegen naar het hotel, en naar Den Haag, vol gaan hangen met vermist affiches. Alle middenstanders van het dorp zijn ook weer een inzamelingsactie begonnen, om een fonds te bewerkstelligen van waaruit eventuele kosten kunnen worden betaald, voor de zoektocht naar Pieter, maar tevens voor inlichtingen over de moord. Zo zien we maar weer hoe ons dorp zich bewijst een hechte gemeenschap te zijn, waar iedereen er voor elkaar is, in moeilijke tijden.

Dus, het zei nog maar eens gezegd. Enorm veel aanwijzingen, maar een mogelijk verhaal of scenario, nee, zelfs nog geen begin daarvan.

Hoe gaan we nu verder? Sam en Fred blijven voorlopig bezig met de camerabeelden. Breid het, wanneer jullie dit nuttig achten uit tot aan Den Haag, bijvoorbeeld het huisadres van het slachtoffer, wat mij betreft.

Susan, jij neemt Jim en Peter onder je hoede, en jullie gaan een uitgebreid buurtonderzoek houden rond hotel Meerzicht, het gemeentehuis, en De Drie Kronen. Neem hiervoor zoveel agenten met jullie mee als die je vrij kunt maken. Hoofdcommissaris, voor u en Meow, uw maatje, heb ik weer een bijzondere taak, als ik dit weer van u mag vragen. Ik heb dit in een eerder onderzoek ook al eens van u gevraagd, en dit heeft ons toen best het één en ander opgeleverd." Hij werd al onderbroken door zijn grote kleine baas.